

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia Qvarta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

O vnam lex æqua meum quoque seruet alumnum!
 Diuidat hic curas mater, & ipse parens!
 Ast ego iam vidui gemo lugubre nomen Amoris,
 Ante diu socio diua marita toro.
 Ergo meas tristi turrur geme fronde querelas:
 Par dolor in quavis turture viuat Agar.
 Si tamen hæc viuat, sua cui lux occupat umbris,
 Mater, & in Gnato bis perit ægra suo.
 Plus nimio felix, pignus crudele doloris
 Flens Agar in Gnato ni peperisset, erat.

ELEGIA QVARTA.

1. *Agar arguit irridetque Abrahamum, qui id quod agit, agi adserit Dei imperio.*
2. *Ostendit quam sit turpe parentem esse sine liberis.*
3. *Omina sui diuortij, & sui cum filio exsiliij enarrat.*

IN nihilum cecidere preces, cecidere querelæ,
 Spemque citrà in vano vota sterere gradu,
 Iamque abit in sterilem partus fiducia fructum.
 Qui dare nescit amans munera, verba dedit.
 Ne tamen hoc æquus iudex scelus arguat olim;
 Fingit agi nuru numinis id quod agit.
 Quis credat? sceleri numen prætendit: in ipso
 Numinis imperio quis velit esse scelus?
 Mentiri que docet magni responsa Tonantis,
 Coniugis imperio numen inesse iubet.
 Obsequiumque vocat, quis iussa facessere Diuum
 Audeat? O pietas impia digna Deo!
 Præclaræ pietatis opus sic perdere Diuum
 Auspicio, Dini quod pepigere decus.
 Itur, ob hoc (dubites) consultum oracula vatum,
 Abrameo vt sedeat iam Sara sola toro.

Thure-

ELEGIA IV.

Thurecremis hinc agna frequens cadit hostia flammis,
 Gnarus ut alter Abel victima dira cadat.
 Sicque suo fratri Cain nunc alter Ifacus:
 Sicque meus Saræ risus, & usque dolor.
 Quid? mihi quem pepigit perdat Deus equus alumnum?
 Perfidie in titulum num caderet ista fides?
 Desine tale quid innocuis adfingere Diuis,
 Quisquis aues Diuum iussa decusque eoli.
 Neve quis tali se iactet honore Tonantis,
 Ceu quod Sara iubet, iusserit ille sequi.
 Sic sibi spem stirpis spondet pro talibus ausis
 Si mea stirps dirâ sit necesse iussa meti.
 Scilicet hanc meruit noxam, quia lacteus infans
 Præcidi tenero vulnere iussus erat,
 O ingens facinus nostra quod cæde piandum!
 Quod patris imperio fluxerit iste cruor!
 Hac mea fors, pietas magis ut sit noxia quovis
 Grimine, vel certe præmia nulla ferat.
 Candida cui dextro cadit, & redit alca iactu,
 Nauiget is vento, quo vocat vnda, suo.
 Non ego sic. (leuum fors omnia versat in orbem.)
 Heu mea tranquillo naufraga cymba mari est.
 Ah! pater immitis (modo si pater ille nepoti est)
 Qui secat ambo graui pignora discidio!
 Discidio quo non aliud funestius vllum.
 Heu pater affectus diripit ipse suos!
 Triste suâ sine fruge seges, sine palmitè vitis,
 Fons sine fontis aquis, & sine stirpe nemus.
 Herba comans sine flore, suis sine frondibus arbor,
 Ac sine luce dies, & sine prole parens.
 Abramix si prima tuli ceu pignora gentis,
 Et suprema pari præmia sorte feram.
 Quid prohibet gemino cum par stirps floret alumno,
 Par & stirpe pari fructus amoris eat!
 Sed quid vbi spes alma nouo præflorete honori?
 Omnia dira nigræ præcinuistis aues.
 Ante quidem Mambre prædixit ab ilice cornix,
 Inuncta viro, nostris gaudia prima toris.

A v

Sorsque

Sororque diu stetit alba. sed heu! deflexit in atrum
 Mortis iter. partus morte piandus erit.
 Omen habe, en volucris cornix cadit vna sagittâ;
 Altera iam quercu turtur vt orba gemit.
 Quin etiam quod sero memor retracto sagaci
 Mente, Dryas didicit præscia fara loqui.
 Abramio infelix arbor quæ stabat in horto
 Ista dedit sæuæ conscia signa necis.
 Vidi ego fraterna quos educat arbor in umbra
 Sæpè mihi ramis poma gemella legi.
 Turbo sed abruptit gemini pia fœdera rami,
 Sauciaque abrupto terminate mala tulit.
 Sic meus & conuax geminus cui fructus ab vnâ
 Stirpe duplex gnatus dulce pependit onus.
 Abdicat huic, illum sibi blandus adoptat alumnum,
 Et sibi iam discors his sua vota rapit.
 Quod si de Sarai princeps stet cura parenti:
 Post in Agar saltem vota secunda suant.
 Isacius currus latis decurrat arenis.
 At meus in paruo puluere currat equus.
 Si non Isacius heres sic æquat honores,
 Sorte pari & patrias quærat vt alter opes:
 Primus at hic sanguis tuus & tua prima voluptas,
 Haud indigna pio dona parente ferat.
 Parua peto: puer est: pueri te gratia tangat:
 Parua decent paruos fors vbi magna negat:
 Non omnes iuga celsa decent, magneque cupressi:
 Et iuuat ex humili parua myrica solo.
 Si rosa non dederit folio è maiore coronam,
 Hanc dabit apra breui tum saliuca come.
 Quid leue posco dapis? posco breue pignus honoris?
 Parua sed ô durus? tu mihi dona negas.
 Parua negare parum est; maiores itur in iras:
 Ceu scelus antiqua pellimur ambo domo.
 At meus Ismael, furit vt Leo sæuus Isaci
 In caput, inque Saram sequit Erinnyes Agar.
 Scilicet Ismael, quia ceu cicur occidit agnus,
 Consciscit rabidi triste leonis opus.

Et quo?

Et quoniam Saræ mitis nurus excipit iras,
Hinc Agar in sævum crimen Erinnya agit.

ELEGIA QUINTA.

1. Indignatur se familiã Abrabæ & toro de-
pelli.
2. Primas enarrat Abrabæ ex Ismaële delicias.
3. Suam inde felicitatem depradicat.
4. Quam Saræ invidia conqueritur corrumpi.

Ergone me scelerata viri periuria ? parrus
Tristibus ærumnis sic an emenda fides ?
Et mihi iura tori sic abdicat vltima coniux
Cui sacra coniugij præmia prima dedi ?
Nonne sacris pepigere focis responsa Tonanti
Hac in prole suis nobile germen auis ?
Sed nisi promittunt vbi spes promissa fidesque ?
Auolat in surdos, vocis vt aura, notos,
Nec memor vlla spei superest, nec cura labori
Quem grauido inclusit Luna nouena sinu.
Quid querar ærumnas & acerba piacula partus
Gignat vt huic patri gaudia prima dolor ?
Hos an me miseram fors dira referuat in vsus,
Ne thalami dulci fas sit honore frui ?
Sæpè pater si quando pependit ab vbere, Gnatum
Abstulit, & lacrymans oscula sæpè dedit.
Non tædebat onus modò dulce quod hæserat vlnis,
Nunc etiam patrio sustinuisse geau.
Nec puduit (puerum nunc de sene crede parentem)
Balbo cum puero murmura balba loqui.
Tum vox vna fuit: debes mihi Gnare nepotes,
Quæque mihi dederis gaudia sæpè dabis,
Sæpè sponondit amans felicitis & omnia vitæ,
Qualia foecundâ coniuge spondet hymen.

Sæpè